

Soms voel ik me Gods lievelingetje

Anna¹ (ca. 1950)

Een paar maanden geleden heb ik in onze gemeente verteld hoe het is om als lesbienne door het leven te gaan. Er werd een avond georganiseerd over homoseksualiteit. De jongeren die er waren, jammer genoeg niet erg veel, luisterden geïnteresseerd. Niet omdat ik net zo oud ben als zij, maar juist omdat ik al een heel leven achter de rug heb. Toen ik jong was, heb ik een paar jaar in het geheim een relatie gehad met een vriendin. Het heeft me heel veel gedaan toen die relatie verbroken werd. Ik geloof dat God op deze manier heeft ingegrepen in mijn leven. En ik kan niet anders zeggen dan dat Hij er op een fantastische manier voor gezorgd heeft dat ik nu toch een gelukkig leven leid. Daarover vertel ik in dit verhaal meer.

Alcohol

Mijn ouders hoorden wel bij een kerk, maar ze deden zelf nergens aan. Dus ik ben niet christelijk opgevoed. Er mocht thuis absoluut niet over het geloof gepraat worden, want dan werd het ruzie. Ik was de jongste. Boven mij had ik drie zussen. Mijn vader was alcoholist. Om elf uur 's morgens

1 Schuilnaam

begon hij aan de fles jenever. Omdat hij vaak dronken was, wist je nooit hoe hij thuiskwam. Daardoor was de sfeer in het gezin gespannen. Ik was dus niet graag thuis. Liever zat ik bij de burens en verder leefde ik ook veel op straat met vriendinnen. In de zomer was ik altijd in het zwembad te vinden, waar we een abonnement op hadden. In de winter schaatste ik zodra het maar kon. Nu lijkt het misschien alsof ik een stoer buitenkind was, maar ik was absoluut niet stoer. Ik was juist een heel bang kind. Mijn moeder zei altijd: 'Je kroop steevast achter de gordijnen als er ruzie was.' Ik maakte mezelf het liefst onzichtbaar.

Mijn vader is niet oud geworden. Op een gegeven moment ben ik naar zijn graf gegaan en voelde ik dat de Heer van me vroeg dat ik hem vergaf voor wie hij was geweest. Hij was niet een vader zoals ik me voorstel dat een vader is. Hij kwam zelf ook niet uit een liefdevol gezin. Daar waren ze allemaal alcoholist. Hij kwam uit De Pijp in Amsterdam. Dat was bepaald niet de beste buurt om op te groeien. Mijn vader zei altijd: 'Van brood alleen kan een mens niet leven.' Dat is een Bijbeltekst waarin Jezus op het belang van een relatie met God wees, maar mijn vader bedoelde er de alcohol mee. Gelukkig heb ik zelf nooit de behoefte gevoeld om te vluchten in de drank. Elke avond om tien uur neem ik een glaasje wijn, soms twee. Daar heb ik echt geen moeite mee. Maar ik zal niet te veel drinken.

Bekering

Toen ik zestien was, kwam ik van de ulo af. Dat is wat nu de mavo is. Ik wilde graag verloskunde gaan studeren, maar daarvoor moest je achttien zijn. Om die periode te overbruggen heb ik allerlei hand- en spandiensten gedaan in bejaardentehuizen, in gezinnen en bij een tandarts. Want ik moest wat doen om die tijd door te komen en er moest ook geld verdiend worden. Ik wilde deze opleiding echt heel graag gaan volgen, ik weet niet precies waarom. Want ik was de jongste thuis en ik had nog nooit een bevalling van dichtbij meege-

maakt. Toen ik achttien was, ging ik dus studeren in Amsterdam. Ook ging ik intern wonen bij de opleiding, want dat was verplicht.

Toen ik negentien was, werd ik ziek. Ik kreeg allerlei psychische en psychisch-somatische klachten. Dat had met de thuissituatie te maken. Ik mocht toen naar een opvangcentrum van de Open Vergadering van Gelovigen in Ede, dat de Hooge Paaschberg heette. Daar heb ik een half jaar gewoond. Het was eigenlijk een conferentieoord, maar ze vingen er ook mensen op die het moeilijk hadden. Ze waren daar heel actief met evangeliseren. Er liep een man rond die eigenlijk alleen maar zei: 'Er is iemand die onvoorwaardelijk van je houdt.' Elke keer herhaalde hij dat en het bleef bij mij haken. Dat zijn eigenlijk de enige woorden waardoor ik tot bekering ben gekomen. Daarvoor had ik echt helemaal niets met de Bijbel. Maar toen voelde ik Gods liefde in mijn hart komen.

Mijn familie was – zachtjes uitgedrukt – niet blij met deze verandering. Toen ze het hoorden, zeiden ze: 'Je komt nu direct thuis en anders kom je er niet meer in!' Maar ik ging niet naar huis, want daar lagen de problemen. Ik mocht dus niet meer thuiskomen. Uiteindelijk heeft de voorganger een goed gesprek met mijn moeder gevoerd om ervoor te zorgen dat ik weer thuis mocht komen. Eerst mocht ik een kopje thee komen drinken. En van lieverlee mocht ik weer gewoon over de vloer komen. Maar het geloof is altijd een moeilijk gespreksterrein gebleven. Daarin heb ik zelf ook fouten gemaakt. Want ik wilde hun zo graag laten zien wat Gods liefde was, maar mijn familie zag er totaal het belang niet van in. Dat gaf een enorme weerstand. Ik moest mijn mond houden. Toen ik anderhalf jaar later gedoopt werd, is mijn familie de kerk uitgelopen. Ze wilden er niks mee te maken hebben. Alleen mijn moeder is blijven zitten. Een van mijn zussen is op latere leeftijd wel kerkelijk betrokken geraakt, maar mijn andere twee zussen hebben niet altijd goed op het geloof gereageerd. Toen een zus op sterven lag, ben ik een paar weken bij haar in huis geweest. Ze wilde graag dat ik kwam.

Maar ze zei ook: 'Zodra je over het geloof begint, is daar het gat van de deur.' Zo scherp lag het. Toen heb ik besloten om erover te zwijgen. Ik dacht: 'Ik wil bij je blijven. Ik wil er gewoon voor je zijn. Wie weet wat de Heer nog gaat doen.' Ik hoopte dat ze zo zonder woorden toch iets zou ervaren van Gods liefde.

Evangeliseren op het Rembrandtplein

Toen ik genoeg hersteld was, verliet ik het opvangcentrum en vervolgde de studie verloskunde. Vanaf dat moment ging ik ook naar de kerk. Eerst naar een baptistengemeente aan de gracht en later naar een pinkstergemeente. Daar werden elke woensdagavond heel goede Bijbelstudies gegeven waar ik ontzettend veel van heb geleerd. Vanuit deze gemeente werd er volop geëvangeliiseerd op het Rembrandtplein en daar raakte ik ook bij betrokken. Het bange kind van vroeger was ik niet meer. Ik werd heldhafter, want ik dacht: 'Iedereen moet dit weten. Die liefde die ik van God gekregen heb, heeft een ander net zo hard nodig.'

Ik wist toen zelf nog niet dat ik lesbisch was. Homoseksualiteit was in de hele samenleving nog niet bespreekbaar, maar in Amsterdam lag dat toch iets anders. Vooral in de opleiding. Daar waren meerdere lesbische vrouwen. Er was een vriendengroep waarmee ik veel optrok. Deze vrienden kwamen allemaal uit dezelfde regio. Zij stelden voor dat ik bij hen in de buurt zou komen wonen en daar ook een baan zou zoeken. Een vrouw uit onze kerkelijke gemeente was tegelijkertijd ook onze meesteres-vroedvrouw, en zodoende kende ze deze groep. Ze was een ontzettend wijze vrouw die heel dicht bij God leefde. Ze waarschuwde me om niet met deze groep mee te gaan. Ik denk dat ze die boodschap rechtstreeks van God had gekregen. Had ze misschien door dat ik lesbisch was terwijl ik het zelf nog niet wist? Had ze in de gaten dat er in deze vriendengroep meerdere lesbiennes zaten? Of was ze bang dat ze me op een andere manier bij God vandaan zouden trekken? Ik weet het niet.